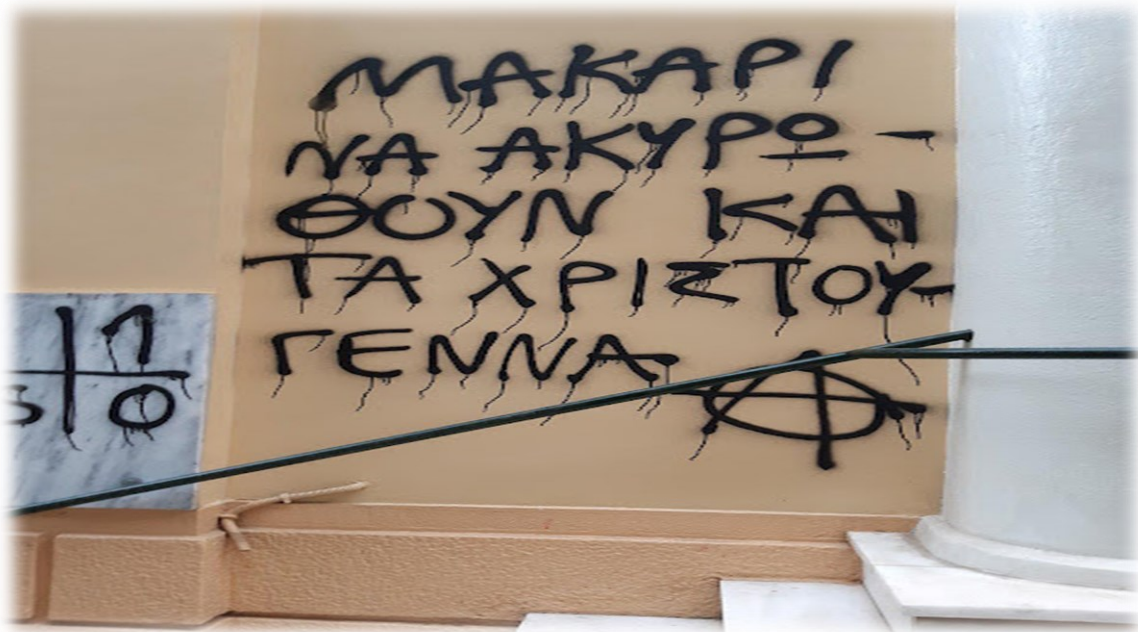

Άραγε ζούμε σε « μετά-Χριστιανικούς » χρόνους;

του π. Αντωνίου Χρήστου*.

Αγαπητοί αναγνώστες, στις 22 Φεβρουαρίου 2024 πραγματοποιήθηκε η Γενική Συνέλευση του Ιερού Συνδέσμου Κληρικών Ελλάδος, στην οποία μετείχα. Εκεί μεταξύ άλλων, τόσο η ομιλία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κηφισίας κ. Κυρίλλου όσο και του Προέδρου του Ι.Σ.Κ.Ε. π. Γεώργιου Σελλή, ότι πλέον ζούμε και τα χειρότερα έρχονται σε «μετά-Χριστιανικούς» χρόνους! Αυτή η τοποθέτηση αν και την υποψιαζόμαστε χρόνια, μας έκανε τρομερή εντύπωση και μας προβλημάτισε ιδιαίτερα! Όντως ζούμε σε τέτοιους χρόνους; Σε αυτό το ερώτημα θα ασχοληθούμε στο παρόν άρθρο μας! Ας προχωρήσουμε ...

Με την έλευση του Χριστού στον κόσμο, χώρισε τον χρόνο σε δύο μέρη, την προ Χριστού εποχή και στη κατά και μετά Χριστού εποχή. Αυτό το «μετά» όμως έχει την έννοια την εποχή του Χριστού και της Εκκλησίας του μέχρι την συντέλεια του κόσμου. Το Ευαγγέλιο και η Εκκλησία τόσο πολύ ταυτίστηκε σταδιακά και ιστορικά στην τότε Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία που επηρεάστηκαν οι Νόμοι, το Δίκαιο, ο πολιτισμός, η αρχιτεκτονική, οι επιστήμες και η γενικότερη νοοτροπία, η ηθική και οι σχέσεις των ανθρώπων! Παραθεωρήθηκε ο Πολυθεϊσμός, καταργήθηκε η δουλεία, η πολυγαμία, αναβαθμίστηκε ο ρόλος της γυναίκας, η προστασία των κοινωνικά αδυνάτων, αυξήθηκε η πρόνοια και το κοινωνικό έργο κ.α.

Το Έθνος μας ιδιαίτερα και μετά την κατάλυση της αυτοκρατορίας και την έλευση των Οθωμανών κατά τα μαύρα χρόνια της σκλαβιάς το Ευαγγέλιο και τα υπόλοιπα λειτουργικά βιβλία της Εκκλησίας όπως η Παρακλητική, το Μηναίο, το Ψαλτήρι ήταν αυτά που διέδωσαν όχι μόνο την πίστη αλλά και την εθνική συνείδηση. Όπως πολύ σωστά λένε κάποιοι μπολιάστηκε η Ελλάδα με τον Χριστιανισμό τόσο πολύ, που όποιος γινόταν Μουσουλμάνος όλοι λέγανε ότι αυτός «Τούρκεψε» και όχι ότι απλά άλλαξε πίστη. Η φυλή μας η παράδοσή μας, τα τραγούδια μας, τα ήθη και τα έθιμά μας, όλα είναι και πηγάζουν από αυτή την ένωση Χριστιανισμού και Ελληνισμού και το ένα προϋποθέτει το άλλο χωρίς βέβαια την ειδωλολατρία. Γι αυτό και τα πρώτα επαναστατικά Συντάγματα μέχρι και το ισχύον ξεκινάει στο όνομα της Αγίας Τριάδος.

Αυτά όμως που θεωρούσαμε δεδομένα και αδιαπραγμάτευτα, στις τελευταίες δεκαετίες, ιδιαίτερα μετά την μεταπολίτευση και μετά μέχρι τις μέρες μας που οι εξελίξεις και οι μεταβολές είναι ραγδαίες έχουμε μια σταδιακή αποδόμηση οτιδήποτε Χριστιανικού και μια υιοθέτηση ότι συμβαίνει στην Ευρώπη και γενικότερα την Δύση με άλλες παραδόσεις αλλότριες από τις δικές μας. Όλα αυτά έχουν ως αποτέλεσμα να μπει η Εκκλησία και όσα ορίζει στο ήθος σταδιακά προς το περιθώριο. Η πολιτεία συνεχώς αποχριστιανικοποιείται και θεσπίζει νόμους που από την μία αντιτίθεται στην Εκκλησία και από την άλλη την ίδια και την περιορίζουν και βάζουν εμπόδια στην ποιμαντική διακονία και την αυξημένη φορολογία.

Η αποποινικοποίηση της μοιχείας, η θέσπιση του πολιτικού γάμου, το σύμφωνο συμβίωσης, η μετάλλαξη της οικογένειας, η επίσπευση και απλοποίηση των διαζυγίων, η θέσπιση του γάμου των ομοφυλοφίλων, η νομιμοποίηση των εκτρώσεων, η καύση των νεκρών, θέματα βιοηθικής όπως εξωσωματική γονιμοποίηση, οι μεταμοσχεύσεις με την θέσπιση του εγκεφαλικού και όχι του βιολογικού θανάτου, την απαγόρευση των ιερέων εξομολόγων στα Σχολεία, ο περιορισμός του μαθήματος των Θρησκευτικών και η αλλαγή σε θρησκευολογικό και όχι ομολογιακό και κατηχητικό χαρακτήρα και τόσα άλλα!

Αυτές οι σταδιακές αλλαγές και αποδομήσεις γίνονται όχι απότομα για να υπάρχουν αντιδράσεις, αλλά λίγο λίγο αλλά συστηματικά και προγραμματισμένα με ανυπολόγιστες πνευματικές συνέπειες ιδιαίτερα στις νέες γενιές. Το θέμα είναι ότι όλοι αυτοί που τα «βαπτίζουν» ως «πρόοδο» και ως «εξέλιξη» όλα αυτά δεν αρκούνται μόνο με αυτά, περιμένουν να περάσουν και άλλα όπως : Την θέσπιση της πολυγαμίας, την θέσπιση του γάμου ανθρώπων με ζώων, αντικειμένων ή ηλεκτρονικά avatar ή ρομπότ. Σκοπός είναι η αλλαγή της ανθρώπινης οντολογίας με τον «μετανθρωπισμό», την εικονική πραγματικότητα, την τεχνική νοημοσύνη και τον οραματισμό ουσιαστικά ενός «υπερανθρώπου» που δεν θα γερνάει εύκολα, θα ζει πολλά χρόνια και σχεδόν δεν θα πεθαίνει, δεν αρρωσταίνει, δεν θα περιορίζεται σε χρόνο και τόπο και θα ζει χωρίς Θεό και χωρίς να έχει ανάγκη τον Θεό. Ουσιαστικά γυρνάμε στον ίδιο πειρασμό που είχαν και οι Πρωτόπλαστοι να «αυτοθεωθούν» χωρίς τον Θεό.

Κλείνοντας το άρθρο μας, οφείλουμε να τονίσουμε ότι όλα αυτά δεν τα αναφέρουμε για να γίνουμε μάντης κακών, ούτε για να πανικοβάλλουμε ή να τρομοκρατήσουμε! Ο Χριστός δεν θέλει κοντά του κανέναν με το ζόρι και χωρίς την θέλησή μας, μας αφήνει όπως μας έπλασε ελευθέρους να τον επιλέξουμε ή όχι στη ζωή μας! Εμείς όμως σαν προσωπικότητες, σαν κοινωνία, σαν έθνος και ταυτότητα θα έχουμε πρόβλημα αφού χωρίς τη χάρη Του Θεού και την ευλογία Του, χωρίς τα ήθη και τα έθιμά μας, είμαστε χωρίς να ξέρουμε από πού προερχόμαστε, ποιοι είμαστε και που πρέπει να πάμε! Μη ξεχνάμε ότι δεν είναι μόνο αυτή η ζωή αλλά και η προοπτική της μέλλουσα! Ευχόμαστε ο Θεός να μας φωτίσει και να αντισταθούμε σε μια Ελλάδα χωρίς Χριστό, Ευαγγέλιο και Ορθόδοξη Εκκλησία που θέλουν να μας επιβάλλουν! Αμήν!

*** Ο π. Αντώνιος Χρήστου είναι Προϊστάμενος Ιερού Ναού Προφήτου**

Ηλία Κορμπι- Βάρης, της Ι. Μ. Γλυφάδας Ε. Β. Β. & Β. Απόφοιτος

Ανωτέρας Εκκλησιαστικής Σχολής Αθηνών, Πτυχιούχος της Θεολογικής

Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών και Κάτοχος Μεταπτυχιακού Τίτλου

στην Ορθόδοξη Θεολογία στο Ελληνικό Ανοιχτό Πανεπιστήμιο.